Р Е Ш Е Н И Е
№ 42001

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 65 състав,** в публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8042** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. Х. / К. Н., [дата на раждане] , гражданин на И., срещу заповед рег. № 513з-6065/03.06.2026 г., издадена от началник отдел „Миграция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която му е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, по заявление рег.№ 101300/12.05.2026 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения администартивен акт, като издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че към момента на подаване на заявлението, жалбоподателят е представил необходимите доказателства, установяващи фактическите предпоставки за наличие на основанието по чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 19 от ППЗЧРБ. Застъпено е становище, че в нормативната уредба не е разписано друг начин за доказване извършването на търговска дейност, освен с прилагането на нов сертификат от Българската търговско-промишлена палата (БТПП), който е издаден по предвидения в чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ ред. Счита, че този официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК удостоверява наличието на реална дейност. В тази връзка сочи, че производството пред БТПП и това пред дирекция „Миграция“ са две отделни производства, но не са напълно независими. Твърди също, че административният орган не е изпълнил задължението си за изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая (чл. 35 от АПК), доколкото вместо да анализира представения доклад за търговската дейност и да изиска допълнителни разяснения, ако е имал

съмнения, той формално е приел, че дейност липсва. Не бе значение според жалбоподателя било и обстоятелството, че е съучредител на дружеството „БАБИ ГРУП“ ООД, ЕИК[ЕИК], упълномощено от иранската компания да съдейства за търговски сделки от нейно име и за нейна сметка, което има вече планирани проекти с български партньори. Не е отчетено и обстоятелството, че това дружество е закупило автомобил за целите на представителството и планираната търговска дейност. Не било съобразено още, че военното напрежение и несигурност засягащи Ислямска република И. са причина (извън сферата на отговорност на търговския представител) проектите понастоящем да не са реализирани. Жалбоподателят твърди, че оспореният административен акт е лишен от мотиви, а от там и от форма, което е порок, водещ до неговата незаконосъобразност. Моли за отмяна на обжалвания отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване в България и преписката да бъде върната на административния орган със задължителни указания. Не претендира разноски.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят лично и чрез адвокат – пълномощник, поддържа жалбата и заявява претенция за присъждане на направените разноски, включително и за адвокатско възнаграждение.

Ответникът - началник отдел „Миграция“ при СДВР, изпраща административната преписка по издаване на оспорвания отказ. В писмен отговор и чрез юрисконсулт – пълномощник в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата и излага доводи за законосъобразност на оспорвания акт. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Прави възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Х. Х. / К. Н., [дата на раждане] , гражданин на И., със заявление с вх. № 101300/12.05.2026 г. по описа на отдел “Миграция” - СДВР е поискал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Към заявлението са приложени документи, съгласно чл. 14, ал. 1 и чл. 19 от ППЗЧРБ - копие от документ за самоличност; разрешение за продължително пребиваване на Х. Х., с валидност 30.05.2026г.; сертификат № 1340/20.04.2026г. на БТПП за вписване на ТП „Ф. А. ВИРА КО“, със седалище Т., Ислямска република И. и адрес на представителството в Република България в [населено място], [община],[жк], [жилищен адрес] с посочен търговски представител по право Х. Б., както и по пълномощие Х. Х., като изрично са вписани и правата, които притежава последният; декларация от 08.05.2026г. с нотариална заверка на подпис и съдържание, в която И. Н. Н. е декларирал, че ще осигури жилище на Х. Х. в имот, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица], № 112, вх.А, ет. 4, ап. 11; договор за наем на жилище, сключен между наемодателя И. Н. Н. и наемателя Х. Х., за срок от 12 месеца, считано от 05.05.2026г., (чието съответствие с оригинала е удостоверено по реда на чл. 589, ал. 1 от ГПК на дата 11.05.2026г., от Нотариус в район РС-град С. с рег. № 533); извлечение за период от ТБ „ДСК“ АД, съдържащо данни относно притежаваната от жалбоподателя банкова сметка към дата 12.04.2026г.; полица за медицинска застраховка, валидна до 14.05.2027г.

В хода на административното производство от служител в отдел „Миграция - СДВР“ е направена справка за пътуване на лице – чужд гражданин, за периода 01.01.2023г. – 20.05.2026г. (л. 66). Установено е, че Х. Х. има регистриране, както следва: влизане в страната на дата 05.04.2023г. в 03:33 часа през ГКПП Капитан А. – шосе; излизане от Република България на 30.09.2023г. в 03:27 часа през ГКПП Капитан А. – шосе; влизане в страната на дата 01.10.2023г. в 03:39 часа през ГКПП Капитан А. – шосе.

В хода на производството, при явяване на гише в отдел „Миграция“-СДВР, Х. Х. е уведомен

лично, че е необходимо да представи преведени на български език и легализирани доказателства за дейността, извършил като търговски представител за периода от 01.05.2025 г. до настоящия момент.
На 26.05.2026г. Х. Х. е представил в отдел „Миграция“ СДВР доклад за извършените дейности през 2025г. Жалбоподателят е посочил, че през 2025г. като търговски представител е осъществявал дейности, свързани с: регистрация на дружеството в Република България и официално активиране на дейността му съгласно търговското законодателство на страната; назначаване на счетоводител за водене на счетоводната дейност на дружеството; плащане на осигуровки, регистрация на дружеството в данъчната система и изпълнение на всички свързани законови и административни задължения; закупуване на автомобил за нуждите на изпълнителната и търговската дейност на дружеството; провеждане на среща с г-н И. с цел обсъждане на възможности за сътрудничество и продажба на автомобилни резервни части; посещение и провеждане на работна среща с фирма „Б.“, ЕИК[ЕИК], управлявана от г-н Х. Г., с цел обсъждане на възможности за съвместна дейност в сферата на строителството и металната индустрия; Посещение на специализираното изложение на строителство и архитектура Architectural Building Week, проведено на 27.03.2025г. в И. Е. Център; посещение на специализирано изложение за интериор и мебели ExpoMebel 2026, проведено в И. Е. Център. Посочил е, че всички дейности /от посочените в доклада осем точки/ са извършени с цел развитие на търговската дейност, разширяване на професионалните контакти и създаване на подходяща основа за икономическа дейност и инвестиции в Република България. Видно от административната преписка към доклада е била приложена служебна бележка от В. Т. – счетоводител. В същата е вписано, че Х. Х. е собственик на местното дружество „Баби груп“ ООД, което осъществява търговска дейност, води счетоводна отчетност и погасява в срок текущите публични задължения.
Въз основа на така представените документи е изразено становище рег. № 513р-59028/01.06.2026г. до началника на отдел „Миграция“ – СДВР, че с допълнително представеният доклад за извършена дейност през 2025г. по никакъв начин не се доказва участие и принос на Х. Х. към търговското представителство. Посочено е, че не са представени никакви доказателства за проведени срещи, сключени договори или осъществени други взаимоотношения с български партньори, които да показват някакво участие на чуждия гражданин и някаква дейност на търговското представителство. Направен е извода, че Х. Х. не е осъществявал дейност като търговски представител съгласно чл. 24 ал.1 т.6 ЗЧРБ, поради което е предложено да бъде издадена заповед за отказ по заявлението (л. 42 от делото).
С обжалваната в настоящето производство заповед рег. № 513з-6065 от 03.06.2026г., началникът на отдел "Миграция" при СДВР – Главен инспектор – С. С., след като се е позовал на изложеното в предложението, на основание чл. 26, ал.2 вр с чл. 24, ал.1, т.6 ЗЧРБ, е отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101300/12.05.2026г. от Х. Х..
По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост. От ответника са представени заповеди относно компетентността на органа, издал акта. Със Заповед № 513з-2396/24.03.2021г. директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на директора на СДВР е възложено на главен инспектор– С. С., началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник

отдел „Миграция” – СДВР от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта. Представено е и Удостоверение № 513р-12448/03.02.2026г., съставено от отдел „Човешки ресурси“ при СДВР, в уверение на това, че считано от 19.05.2025 г. С. С. осъществява общо и непосредствено ръководство на отдел „Миграция” – СДВР.
По делото са приети и приложените към жалбата писмени доказателства, включително: оферти за установяване на търговско сътрудничество, адресати на които са дружествата „А 1000“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „Железни Строители“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „Брайко“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ЕРГОН-ВАСИЛ ЗАШЕВ“ ЕТ; договори за сътрудничество и представителство между търговското представителство на иранското дружество с местни дружества от 17.09.2025г., сключен с „Железни Строители“ ЕООД; от 03.11.2025г., сключен с „Брайко“ ЕООД и от 17.04.2026г., сключен с „К-САЙН“ ООД. Приложено е още, копие на свидетелство за регистрация част 1, ведно с фактура № 14/28.07.2025г., издадена от „СИМ ПАРТС-АУТО ЕООД“ на получателя „Баби Груп“ ООД, закупил употребяван автомобил с марка „М. С180К“, както и копие на доклад за извършените дейности през 2025г.
В хода на съдебното производство от жалбоподателя допълнително е представен договор за съдействие при международна доставка и покупка на промишлено оборудване от 01.04.2026г., сключен между „Брайко“ ЕООД и „Баби груп“ ООД, както и визитна картичка на жалбоподателя, в качеството му на търговски представител.
В съдебното производство е разпитан като свидетел А. Д. Ш., който познава жалбоподателя от две-три години. Свидетелят заявява, че се занимава със строителство от 10 години и е собственик на две фирми. Посочва, че представляваното от жалбоподателя дружество е иранско и му е познато като една от стабилните фирми, от която получил оферта и впоследствие организирали среща. През лятото на 2025г. двете страни са провели бизнес среща, по време на която свидетелят е научил, че фирмата има представителство в България. Свидетелят посочва, че при последващо проучване установил, че тя е утвърдена на българския пазар и от дълги години развива дейност в сферата на логистика, индустриални суровини, внос и износ на стоки и търговия. Свидетелят конкретизира, че е имал обект в [населено място], с предмет на дейност изработване на метални конструкции за соларни панели. В тази връзка се е обърнал към жалбоподателя за представяне на оферта и установил връзка с иранската фирма и жалбоподателя като търговски представител. Свидетелят заявява, че са реализирали търговска дейност и е възнамерявал да продължи работя с тях, но получих оферта от Китай, която била с доста по-лесна процедура за доставка на материали и по-добри условия. Решението му да преустанови взаимоотношенията си с иранската фирма било повлияно и от военната обстановка в И., която щяла да затрудни осъществяването на доставките. Въпреки това свидетелят има готовност за съвместна работа с тях в бъдеще. Свидетелят дава показания, че жалбоподателят му споделял, че в качеството си на търговски представител работи и прави срещи с други местни дружества. По-конкретно, жалбоподателят имал търговски отношения с „А 1000“, с „Б.“, които имат предмет на дейност свързана с метални конструкции. Свидетелят допълва, че познава собственика на тези дружества, работи с тях и лично знае за професионалните им връзки с жалбоподателя. В заключение отново посочва, че познава жалбоподателя и по негова молба е приел да свидетелства, като изразява надежда да има шанс да остане в България, тъй като познава езика, действа активно и развива добре пазара.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Отказът за издаване на разрешение за пребиваване подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ. Жалбоподателят е адресат на обективираното в заповедта властническо волеизявление, засягащо неблагоприятно правната му сфера, поради което има правен интерес от нейното оспорване. Спазен е срокът по чл.149, ал. 1

АПК. С оглед изложеното, съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
Съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган - началник отдел "Миграция" при СДВР, в съответствие с правомощията, предоставени му със заповед № 513з-2396/24.03.2021г. на директора на СДВР, издадена на основание чл. 23, ал.7 ЗЧРБ. Съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ - директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. По делото е представена и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на директора на СДВР, с която поради възникнала служебна необходимост е възложено на главен инспектор С. Т. С. - началник сектор "Незаконна миграция" при СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел "Миграция" при СДВР считано от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта. Установява се, че именно издателят на заповедта е изпълнявал длъжността по заместване в периода, в който е издаден обжалваният административен акт, видно и от Удостоверение № 513р-12448/03.02.2026г.
Съдът намира обаче, че оспорената заповед е постановена при съществено нарушение на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила по чл. 35 и чл. 36 от АПК – основания за отмяна по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК.
Изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за мотивираност на административния акт е императивно и съставлява съществена гаранция за законосъобразност. Мотивите трябва да съдържат ясно, точно и подробно изложение на конкретните фактически основания, възприети от органа въз основа на събраните доказателства, както и съотнасянето им към съответната правна норма. В това отношение константна е практиката на Върховния административен съд.
В разглеждания случай оспорената заповед съдържа единствено бланкетното и абстрактно твърдение, че представеният на 26.05.2026 г. доклад „по никакъв начин не доказва участие и принос на Х. Х. към търговското представителство“ и че „не са представени никакви доказателства за проведени срещи, сключени договори или осъществени други взаимоотношения с български партньори“. Това твърдение е в пряко и явно противоречие с обективното съдържание на приложените в административната преписка документи. Административният орган изобщо не е обсъдил, нито е подложил на каквато и да е преценка детайлно описаните в доклада и приложените към него доказателства за дейност – офертата до „А 1000“ ЕООД от 08.05.2025 г., търговската кореспонденция и чертежи за метални детайли с чуждестранния партньор Accretech SBS Inc. от юни 2025 г. и януари–февруари 2026 г., сключения Договор за сътрудничество и представителство с „Железни строители“ ЕООД от 17.09.2025 г., сключения Договор за сътрудничество и представителство с „Брайко“ ЕООД от 03.11.2025 г., офертата до ЕТ „Ергон – Васил Зашев“ от 02.04.2026 г., Договора за сътрудничество с „К-САЙН“ ООД от 17.04.2026 г., посещенията на две международни специализирани търговски изложения в И. Е. Център, както и фактурата за служебен автомобил. Липсата на анализ защо тези писмени доказателства се пренебрегват или не се кредитират, съставлява липса на мотиви по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.
Наред с това органът е допуснал нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, тъй като е постановил акта си без да изясни обективно и всестранно всички релевантни факти. При наличие на конкретни данни и контакти на български търговски партньори органът не е

извършил никаква служебна проверка по реда на чл. 36, ал. 6 от АПК или чл. 63 от ППЗЧРБ, нито е дал ясни и конкретни писмени указания на заявителя по реда на чл. 14, ал. 2 от ППЗЧРБ какви допълнителни доказателства следва да представи. Подобно процесуално бездействие нарушава служебното начало и правото на защита на чужденеца, както последователно приема Върховният административен съд в Решение № 3832 от 10.04.2025 г. по адм. д. № 841/2025 г. на ВАС, Четвърто отделение, подчертавайки, че „административният орган е длъжен да установи фактите с допустимите доказателствени средства и не може да черпи изводи от предположения или непълно събрани данни, пренебрегвайки наличните официални и частни документи в преписката“.
Заповедта е постановена и в противоречие с материалния закон – основание за отмяна по чл. 146, т. 4 от АПК.
Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество, регистрирано в БТПП, при спазване на изискванията за оборот, данъчна изрядност и актуално състояние на чуждестранното лице, като при искане за продължаване на срока на пребиваване БТПП издава нов сертификат след деклариране от търговския представител на извършената от него дейност в периода на предходното пребиваване и в изпълнение на програмата за дейността на представителството, и представяне на доказателства за офис, осъществени представителни действия и/или отношения с български партньори. Съгласно чл. 19, т. 1 от ППЗЧРБ за удостоверяване на тези обстоятелства пред органите на МВР се представя сертификат за актуална регистрация от БТПП, издаден не по-рано от един месец преди представянето му.
По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е представил актуален Сертификат № 1340 от 20.04.2026 г., издаден от БТПП, удостоверяващ надлежното вписване на търговското представителство на „Ф. А. Вира Ко“ в Единния търговски регистър на БТПП под № [ЕГН]/16.07.2021 г. и качеството му на представител по пълномощия, като в сертификата изрично е удостоверено, че обстоятелствата са доказани от чуждестранното дружество съгласно разпоредбите на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.
Решаващият правен въпрос се свежда до съдържанието и обема на изискуемата „дейност на търговския представител“ при искане за продължаване на пребиваването. По силата на чл. 24, ал. 1 и ал. 2 от Закона за насърчаване на инвестициите (ЗНИ) търговското представителство на чуждестранно лице в Република България не е юридическо лице и няма право да извършва стопанска дейност. Следователно представителството и неговите представители не могат да сключват търговски сделки от свое име, да реализират приходи или да продават стоки на местния пазар. Дейността на търговския представител има подготвителен, посреднически, проучвателен и координационен характер – установяване на делови контакти, популяризиране дейността на дружеството майка, събиране и анализ на пазарна информация, провеждане на преговори, отправяне на търговски оферти и съдействие при подготовката на договори между чуждестранния търговец и местните субекти. В този смисъл изискването на административния орган за представяне на „сключени окончателни търговски договори“ от самото представителство е незаконосъобразно, тъй като вменява извършване на забранена от закона стопанска дейност.
Търговското представителство е свързано с реално осъществяване на дейност, като

нейният обем не е от съществено значение, като това е едно от основанията за предоставяне на право на продължително пребиваване на територията на Република България по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Целта на пребиваването на чужд гражданин – търговски представител в страната е да спомага активно в осъществяване на дейност от дружеството, което представлява. При осъществяване на функциите си представителят следва да има реално установена връзка с Република България, каквато в случая е установена. В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 1500 от 10.02.2026 г. по к. адм. д. № 11198/2025 г. на ВАС, Решение № 2652 от 10.03.2026 г. по к. адм. д. № 654/2026 г. на ВАС, Четвърто отделение, Решение № 5888 от 04.06.2025 г. по к. адм. д. № 1243/2025 г. на ВАС и Решение № 13902 от 20.12.2024 г. по к. адм. д. № 6898/2024 г. на ВАС, където като годни доказателства за представителна активност се приемат именно търговската кореспонденция, офертите, договорите за сътрудничество, пазарните контакти и срещите с партньори.

В настоящия случай по делото е доказано, че дейността на Х. Х. не е фиктивна. Налице е реално установена връзка на чужденеца с Република България и действително извършване на представителни функции. От събраните писмени доказателства и непротиворечивите показания на разпитания свидетел А. Ш. се установява, че жалбоподателят реално е провеждал срещи с български контрагенти, отправил е конкретни писмени търговски оферти (до „А 1000“ ЕООД, „Железни строители“ ЕООД, „Брайко“ ЕООД и ЕТ „Ергон – Васил Зашев“), сключил е договори за сътрудничество и представителство, осъществил е връзка между местни производители и чуждестранни клиенти (Accretech SBS Inc. – САЩ), участвал е в специализирани изложения в [населено място] и е обезпечил дейността на представителството с офис и транспортни средства. Обстоятелството, че част от проектите не са завършили с незабавни мащабни доставки поради външни обективни икономически фактори и усложнена геополитическа обстановка в Близкия изток, не заличава факта на реално положените представителни усилия и не превръща дейността във фиктивна.

Наред с това заявителят е доказал изпълнението на всички общи изисквания по чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ във връзка с чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ: разполага с осигурено жилище по силата на нотариално заверен договор за наем и декларация от собственика; притежава валидна за едногодишния период медицинска застраховка; и разполага с гарантирани, стабилни и предвидими средства за издръжка без ползване на социалната система – наличност в размер на 22 987,00 евро (44 958,66 лв.), видно от извлечението от сметката му в „Банка ДСК“ АД, надхвърляща многократно законовия минимум.

С оглед на горното, постановеният отказ е и в несъответствие с целта на закона, критерий за законосъобразност по чл. 146, т. 5 от АПК, и нарушава принципа на пропорционалност по чл. 6 от АПК, тъй като засяга правата на чужденеца в степен, несъответстваща на обществения интерес, при доказано изпълнение на материалноправните предпоставки за продължаване на пребиваването.

По изложените съображения оспорената Заповед рег. № 513з-6065 от 03.06.2026 г. на началника на отдел „Миграция“ при СДВР се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда и предоставянето на право на пребиваване е от изключителна компетентност на специализираните миграционни органи, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка следва да бъде изпратена на началника на отдел „Миграция“ при СДВР за ново произнасяне по заявление вх. № 101300 от 12.05.2026 г. на

Х. Х., при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в 14-дневен срок съгласно чл. 174 от АПК.
При този изход на делото , жалбоподателят не претендира разноски, поради което такива не следва да се присъждат в настоящето производство.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ, чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд – София-град, I отделение, LXV състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Х. (К. Н.), гражданин на Ислямска република И., ЛНЧ [ЕГН], Заповед рег. № 513з-6065 от 03.06.2026 г., издадена от главен инспектор С. Т. С. – за началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101300 от 12.05.2026 г
ИЗПРАЩА административната преписка на началника на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи за ново произнасяне по Заявление с вх. № 101300 от 12.05.2026 г., подадено от Х. Х., при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение, в 14-дневен срок от получаване на преписката.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.